

Tereza Agelová

Krokodýl a gobelín a čarodějnice a princezna

aneb Láska nemá hranice

Byla jednou jedna princezna.

Ne, vlastně nebyla.

Totíž byla, ale ne tak úplně.

Abyste tomu rozuměli, ona byla jen částečně.

Jen částečně byla princeznou.

Ve dne se proměňovala.

V krokodýla.

V krokodýla na zdi, na kterého se práší.

V podstatě jde říci, že byl na zdi krokodýl, který se proměňoval v princeznu.

Ačkoliv ani to není tak docela jisté.

Ta princezna byla velmi ošklivá.

Nevypadala vůbec jako princezna.

Byla to skoro taková čarodějnice, s rozčuchanými vlasy.

A ošklivým velikým nosem

A kočkou na koštěti.

Ne, kočku neměla.

A když se ta princezna proměnila v krokodýla...

Totíž krokodýl v princeznu.

Visela si celý den na zdi.

Ta princezna.

Čarodějnice.

Ne kočka.

A moc jí to nebavilo.

Jen tak viset.

Na hřebíčku.

A každou noc visel naproti ní gobelín.

To je takový ten koberec na zdi.

Říká se mu taky tapiserie.

Jenže to nebyla tak docela tapiserie.

Ani ten gobelín.

Byl to princ.

Tedy, byl to gobelín proměňující se na prince každou noc.

Princ.

Gobelín.

Princ Gobelín.

A protože princezna visela na hřebíčku přes den a princ v noci, nikdy se ti dva nemohli potkat.

Jenom jako krokodýl a princ nebo jako gobelín a čarodějnice.

Což nejde moc dohromady.

A princezna zakletá do krokodýla

Anebo krokodýl zakletý do čarodějnice

to není přesně jasné
se zamiloval/a do koberce na protější stěně.
Stalo se tak jednou ve dne
nebo v noci
už si to přesně nepamatuju.
Vlastně vůbec nevím, na které zdi to bylo.
A kde jsem to vůbec viděl.
Ani jestli se to stalo.
Dost možná jsem si to celé vymyslel.
Jen láska mezi krokodýlem a gobelínem byla skutečná.
Láska totiž nemá hranic.
Láska prochází i zdi.